

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 22. Responsum Papæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

Sæcul. XIII.
A.C. 1226.

*Etabant universi, & Principes mihi sub-
debant, paratissimum ad obsequendum ti-
bi habuisti, usque adeo, ut nullus Ante-
cessorum meorum tam devotum Ecclesia
se se exhibuerit. Verumtamen cum Ec-
clesia illa mei, adhuc infantis, tutelam
suscepit, Innocentius Papa sub pulchro
Tutorum & Defensorum nomine laten-
tes inimicos in Apuliam ad me misit, at-
que in solium patris mei evexit virum ex-
terum, qui Imperio, male parto, non
contentus, Siciliae quoque Regnum occu-
pare conatus est. Hic de Ottone Imper-
atore sermo est. Tum de ipso Hono-
rio Papa dicebat: Constitutionibus tuis
antiquum jus Regum Siciliae in Electione
Prælatorum imminuere vis, & contra
morem receptum, me præterito, quos-
dam viros in Ecclesias vacantes immisi-
sti. Postquam in Regnum Siciliae redisti,
& Rebelles depuli, hominibus mihi su-
spectis receptaculum concessisti. Tan-
dem Imperator jure suo Advocatiæ in
Ecclesiam Romanam usurum se minaba-
tur, & omnibus illis, qui querelam con-
tra se moverent, in Curia sua Justitiam
se exhibiturum promittebat.*

§. XXII.

Responsum Papæ.

sp. Rain.
1226. n. 3. 4.
Et.

*Respondit Papa: Ut primo ea, quæ de o-
pinione Principum affirmasti, refellam,
ecce,*

Sæcul. XIII.

A. C. 1226.

ecce, de Tabulis Ecclesiæ monimenta pu-
 blica prodeunt, sigillorum pæne omnium
 Principum munita, unde perspectum sit,
 qualia tibi suggererint consilia. Dum
 autem Prædecessores tuos memoras, nihil,
 quod ad rem sit, affers. Si enim pro-
 xime defunctos intueris, modicum Devo-
 tionis Christianæ in Ecclesiam profecto
 sufficiet, ut eos superes. Si autem Ro-
 manorum Imperatorum seriem altius re-
 petis, quantum abes a devotione illorum
 præclarorum Principum, qui libertatem
 Ecclesiæ multis privilegiis munierunt,
 & munificentia Regia matrem ditarunt!
 Quod si spectemus tuæ infantiaæ Tutelam,
 & Regni Siculi defensionem, quam Ec-
 clesia Romana suscepit, huc usque non nisi
 grati nobis animi signa dedisti. Quid
 enim aliud tuarum series literarum con-
 tinebat, in quibus post Deum Matris &
 Tutricis Ecclesiæ studio adscribebas, quid-
 quid esses, ac etiam quod viveres? unde
 igitur hodie istis tam contraria pro-
 cessit opinio? Suntne ista subsidia, quæ
 promittebas Ecclesiæ, si necessitas immi-
 neret? cogita, filii carissime, cogita,
 quam parvum, quamque depressum te Sum-
 mus Pontifex Innocentius post obitum
 matris tuæ acceperit, rursusque animo
 revolve, quam grandem, quam potentem,
 te idem Pontifex in sua morte relique-
 rit! Tum Honorius Papa in hac Epi-
 stola

Sæcul. XIII.
A. C. 1226.

stola ostendit, quanta solitudine Innocentius laboraverit, ut Fridericum de Marcualdi & Diopuldi insidiis manibusque liberaret, & prosequitur in hunc modum.

At, inquis, hominem alienum in Sedem patris mei evexistis. Sed patri tui Sedes dici non debet, quæ non successionis, verum electionis jure defertur. Neminem porro latere existimo in toto Imperio, quod Imperatore Henrico defuncto, quidam olim Philippo, Duci Sæviæ, quidam Ottoni, postmodum Imperatori, divisis suffragiis ad hæserint. Et licet idem Philippus nomen tuum primo obtenderit, ad se ipsum postea convertit negotium, ac rebus prospere succedentibus, cum jam amplius de obtinendo Imperio non dubitaret, spem ad occupandam Siciliam quoque prorogavit. Opposuit se Philippi conatibus Romana Ecclesia, effecitque, ne ei aditus in Regnum Sicilia pateret. Philippo tandem de medio sublato, Ottoni, quem omnium Principum roborata consensu præsentabat Electio, nec expedivit, nec licuit diadema Imperii denegari. Is, ut scripsisti, procul dubio cito ingratus extitit Ecclesiæ, immemor receptorum; quod utcumque misericordis Ecclesiæ patientia dissimulavit. Sed postquam ad tuam prorupit injuriam, in te, quasi in pupilla oculi, tacta Ecclesia
Roma.

*Romana nullam viam reliquit intenta-
tam, qua tibi succurreret, atque Princi-
pum Catholicorum corda sollicitavit, ut
manum adjutricem porrigerent. Ceci-
dit ille, ut tu surgeres, & cui Regni tui
vix extrema remanserant, totum Ot-
tonis Imperium obtineres. Hæc Matri
tuæ Ecclesiæ debes, quæ tanta beneficia
puero contulit, & adulto. Sed ista ad
tempus, quo Antecessor noster in vivis
fuit, pertinent.*

*Huic nos in affectu erga te paterno
successimus, utque honorem tuum ad su-
premum apicem eveberemus, nostro in
multis detraximus. Nihilominus con-
tra nos quæveris, quod in causa electionis
Prelatorum juri tuo noceamus. Ve-
rum si propriis literas tuas, & genitri-
cis tuæ manu scriptas, revolvisses, si San-
ctorum etiam Patrum sententiam pen-
saves, cerneres, Ecclesiam nihil agere,
nisi debitam sibi libertatem tueri. Ne-
scimus illam formam in electione Episco-
porum, per quam Apostolicæ Sedis judi-
cium ex tuæ voluntatis arbitrio pende-
ret. Non tamen intendimus ordinare
suspectos, si modo suspicio tua intra limi-
tes rationis consistat.*

*Conqueritur deinde Honorius Papa,
Archiepiscopum Tarentinum, & Episco-
pos Catanensem ac Cephalæditanum in
Sicilia, ab Imperatore male habitos fuisse,
aitque,*

Sæcul. XIII.

A. C. 1226.

Sæcul. XIII. aitque, se tam in hac causa, quam in ce-
 A.C. 1226. teris omnibus officio suo in defendenda
 Ecclesiæ libertate neutiquam defuturum,
 cum hujusmodi indulgentiam a peccato
 non esse immunem, & ipsi Imperatori
 noxiam sciret.

Denique Papa illud sibi objectum
 diluit, quod hominum, Imperatori rebel-
 lium, Receptator extitisse accusaretur,
 & asserit; Ecclesiam iis præsidium de-
 buisse, tum quod pacta, quæ cum ipsis
 Imperator inierat, confirmassent, & ipse
 ea violasset, tum quod aliunde id æqui-
 tas & Justitia postulasset. Imperatori
 speciatim exprobrat Honorius ingratum
 animum in Regem Hierosolymæ, locer-
 um suum, dixitque, hæc jurgia expedi-
 tionem in Terram sanctam fore summe
 noxia. Reprehendit, quod terras Ro-
 manæ Ecclesiæ occupet, quas ut Advoca-
 tus Ecclesiæ contra invasores prote-
 gere deberet. Hortatur, ne egregium
 animum rerum præsentium prosperitate
 corrumpi patiatur, & profiteatur, nun-
 quam futurum, nisi ipse obstacula pone-
 ret, ut Sedis Apostolicæ præsidio desti-
 tueretur. Fridericus, accepta hac E-
 pistola, irritatum Papam mitigaturus,
 literas dedit obsequii & submissionis ple-
 nissimas.